

עפ"א (חיפה) 39613-05-13 - חמודה חוסיין נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה גבעות אלונים

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 39613-05-13 חוסיין נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה גבעות אלונים

בפני כב' השופט כמאל סעב

מערער	חמודה חוסיין
נגד	
משיבה	ועדה מקומית לתכנון ובנייה גבעות אלונים

למערער טען עו"ד דאוד נפאע.

למשיבה טענה עו"ד גב' רנק חטיב - אבו עביד.

פסק דין

פתח דבר:

- לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום בעכו (להלן: "בית משפט קמא") אשר ניתנה ביום 18/05/13, על ידי השופטת שושנה פיינסוד - כהן בתיק בב"נ 37764-09-12.
- בית משפט קמא האריך למשיבה את מועד ביצוע צו ההריסה המנהלי שהוצא על ידה ביום 19/09/12, למשך שלושים ימים נוספים החל מיום 18/05/13, מועד מתן ההחלטה ומכאן, הערעור שבפניי.

השתלשלות העניינים:

- ביום 19/09/12, חתם יו"ר המשיבה על צו הריסה מנהלי ביחס לסככה ממתכת הבנויה בשטח של 700 מ"ר והכוללת בניית קירות תומכים מסביב למגרש בשטח של 1000 מטר והמצויה בחלקה 55, גוש 12211 מאדמות אעבלין.
- צו ההריסה המנהלי הודבק על הסככה ביום 20/09/12. בעקבות זאת, הגיש המערער בקשה

עמוד 1

לביטולו ובין השאר עיכוב ביצועו. דיון בבקשה לביטול הצו התקיים ביום 14/10/12 ובעקבות זאת ניתנה ביום 16/10/12 החלטת בית משפט קמא הדוחה את בקשת המערער.

5. המשיבה פנתה למשטרת ישראל תחנת שפרעם וביקשה סיוע לשם ביצוע צו ההריסה המנהלי. ביום 16/10/12, הודיעה משטרת ישראל תחנת שפרעם למערער כי בכוונתה לבצע את צו ההריסה ולכן ראוי שהוא יסדיר עניין זה.

6. ביום 21/10/12, הגיש המערער ערעור על ההחלטה של בית משפט קמא אשר נידון בע"פ (חי') 32261-10-12. בית משפט זה, (השופט אליקים), הציע לעכב ביצוע הצו למשך שבועיים במהלכם יגיש המערער בקשה מתאימה בפני בית משפט קמא ובה יטען את טענתו לגבי קיומה של חובת ההתייעצות כמצוות המחוקק וכן את טענותיו ביחס להתנהגות והתנהלות המשיבה כלפי המערער.

7. המערער בחר שלא לפנות שוב בבקשה מתאימה לבית משפט קמא ולאחר שחלפו יותר משבועיים נכנס צו ההריסה לתוקפו עד ליום 14/12/12. למרות זאת, המשיבה לא ביצעה את ההריסה.

בנסיבות אלו, המשיבה ביקשה הארכת מועד לביצוע צו ההריסה, אך המערער התנגד בטענה כי המשיבה התרשלה ואין זה ראוי לתת לה "פרס" פעם נוספת ולהאריך את המועד. בית משפט קמא האריך את תוקפו של הצו למשך שלושים יום ובכך נעתר לבקשת המשיבה. על החלטה זו מופנה הערעור שבפניי.

טענות הצדדים:

8. המערער טוען כי בית משפט קמא טעה משהאריך את המועד למשיבה אשר עקב רשלנותה היא לא ביצעה את צו ההריסה המנהלי למרות שהיו לה מספר הזדמנויות לעשות כן.

9. אומנם ההליך המנהלי מיועד להילחם באופן מידי ויעיל ובזמן הנכון בבנייה הבלתי חוקית ועל כן, רק במקרים חריגים ניתן לעשות שימוש בהליך זה, אך משהמשיבה נקטה בהליך רגיל של הגשת כתב אישום, הרי ראוי היה שבית משפט קמא לא יאריך את המועד.

10. אומנם בית משפט מוסמך להאריך את המועד לביצוע צו הריסה מנהלי גם בדיעבד, אך המדובר בסמכות שניתנה אך ורק לבית המשפט שהינו הגורם המפקח היחיד על הליכים אלו ואשר נוהג ביד קמוצה במתן צווים כאלה. בעניינו של המערער הוא חרג מגישה זו ללא נימוקים משכנעים.

11. בימ"ש קמא טעה משהאריך את המועד. המדובר בסעד מנהלי ומהיר שהשימוש בו מצומצם למקרים מיוחדים המחייבים טיפול מידי. המשיבה ישבה בחיבוק ידיים, לכן כיום פעילותה מקורה בשיקולים זרים ולא הוגנים, לגישה בא כוח המערער.

12. המשיבה מבקשת לדחות את הערעור ולהשאיר את החלטת בימ"ש קמא על כנה. אין בפיו

של המערער כל טענה שיש בה כדי להצדיק התערבות ערכאת הערעור. המערער אינו מעלה כל עילה שיש בה כדי להביא לשינוי התוצאה אליה הגיע בימ"ש קמא.

13. בימ"ש קמא פעל בהתאם לסמכות הנתונה לו והאריך את תוקפו של הצו למשך 30 יום. אין כל פגם בהחלטתו. המדובר בצו תקף שתוקפו הוארך לחודש ימים. החלטת בימ"ש קמא מנומקת, בל נשכח כי הוא מצא שהעיוכים בביצוע הצו נבעו מהתנהלות המערער ומבקשותיו השונות.

14. המשיבה הפנתה לכך שהעיוכים של שבועיים ימים לאחר החלטת בימ"ש זה, (השופט אליקים), נבע מההארכה שניתנה למערער כדי להגיש בקשה מפורטת ומנומקת, אולם בסופו של יום התברר כי המערער זנח את טענותיו ולא הגיש כל בקשה.

15. המשיבה הדגישה כי המערער לא טרח להגיש בקשה לקבלת היתר לדיר הצאן. לעומת זאת המשיבה פעלה באופן סביר, לטענתה.

דין והכרעה:

16. לאחר שעיינתי בהחלטת בימ"ש קמא, בהודעת הערעור, בבקשות השונות וההליכים בהם נקט המערער והאורכות שניתנו לו לשם כך ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור.

17. בימ"ש קמא סקר את תכליתו של סעיף 238 (א) לחוק התכנון והבניה תשכ"ה - 1965, על פיו הוצא צו ההריסה המנהלי, ובין השאר הצורך המידי בביצוע אקט מנהלי כדי למנוע קביעת עובדות מוגמרות וכי ניתן למנוע ביצוע הצו בשני מצבים, האחד, כאשר הבניה המתבצעת, הוקמה כדין ועל פי היתר והשני, כאשר ביצוע הצו, אינו דרוש או נחוץ לשם מניעת יצירת עובדות מוגמרות. אף תנאי מהתנאים הנ"ל אינו מתקיים בעניינו של המערער.

18. למערער אין כל היתר בניה וכי לשם קבלת היתר, דרוש ביצוע הליכים שונים ורבים. מה גם, שלא הוגשה כל בקשה כזו, לכן סיכויי של המערער לקבל היתר רחוקים הן מבחינת הזמן והן מבחינת המקום, קרי, הסיכויים הממשיים, כי הרי דרוש הכנת תכניות לשינוי יעוד.

19. על כן ניתן לומר כי החלטה בימ"ש קמא לא התעלמה מכלל הטענות ובחנה אותן לגופן ובצדק לא נתנה להן כל משקל.

ניתנה למערער הזדמנות במהלך שבועיים, להגיש בקשה חדשה ומנומקת, אך הוא לא עשה כן, ולכן היה עליו להודיע על כך למשיבה. שתיקתו, אינה עולה בקנה אחד עם תום הלב. לגוף העניין, לא נפל כל פגם בהחלטה דנא ומכאן המסקנה שיש לדחות את הערעור.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

20. היה וניתן צו עיכוב ביצוע, בטל בזה הצו.

המזכירות תשלח לצדדים עותק פסק דין זה בדואר רשום עם אישור מסירה וכן בפקס.

ניתן היום, כ"ה סיון תשע"ג, 03 יוני 2013, בהעדר הצדדים.